

разтреперани пръсти на Витлеемъ да съблѣче монашескитѣ си дрехи и да ги смѣни съ тия на божека. Добромиръ набързо изми лицето си, приглади коситѣ, надѣна расото на брата си.

Навѣнъ вече хлопаха войскари съ петитѣ на сулицитѣ си.

Добромиръ грабна борината отъ ржката на сестра Ива, изтича по стълбитѣ, отвори вратата.

— Тука се крие божекътъ, който днесъ направилъ знакъ на великия боляръ Шишманъ. Имаме повеля да го разпитае отъ где е дошелъ и какво дири насамъ . . . — извикаха стражитѣ и нахлуха вътре.

— Тукъ има мъртвецъ . . . — отвърна спокойно Добромиръ и дигна ржка сякашъ да помоли за смирение и тишина — събрали сме се да се молимъ . . . А божекътъ, когото прибрахме да се нахрани и пренощува, не го знаемъ кой е и откъде е . . .

Стражитѣ обиколиха навсѣкжде, хвърлиха бързъ, изпитателенъ и недовѣрчивъ погледъ къмъ божека, поклатаха глава.

— Не. Не е този. Оня бѣше по-едъръ, много по-старъ, мръсенъ и грозенъ . . . А тоя . . . не прилича и на божекъ . . . Какво дири насамъ?

— Не го знаемъ кой е и какъвъ е — отговори сестра Ива — глухонѣмъ е горкия човѣчекъ. Разправя се само съ ржце. Ако можете го разпита така . . .

— Какъвъ ти нѣмъ! — отвърна единъ отъ стражитѣ и я изгледа изпитателно — оня казвалъ пѣлъ и разправялъ всѣкакви бивали и небивали работи! Не, не е тоя. Прощавайте, че ви развалихме бдението. Не знаехме, че Иванъ е починалъ . . . Богъ да го прости . . . Ама нали нѣмате свѣщи и опѣло, отъ кжде ще знаемъ . . . Прощавайте, люде. Та можемъ и скоро пакъ да се видимъ! Сестра Ива може да ни даде нѣкои особени ценни сведения за тайнитѣ гонции, които минаватъ нощемъ презъ Истрыа..

Свършената леко побѣлѣ. Не казва нищо. Само дигна високо чело, изгледа ги съ откритъ и ясенъ взоръ.